

Dr Robert A. Peterson, Duch Święty i zjednoczenie z Chrystusem, sesja 20, Zjednoczenie z Chrystusem i teologia systematyczna, Kościół, sakramenty i życie chrześcijańskie, Od Hebrajczyków do Objawienia

© 2024 Robert Peterson i Ted Hildebrandt

To jest dr Robert Peterson w swoim nauczaniu o Duchu Świętym i zjednoczeniu z Chrystusem. To sesja 20, Zjednoczenie z Chrystusem i Teologia systematyczna, Kościół, Sakramenty, Życie chrześcijańskie, a następnie Zjednoczenie z Chrystusem w Hebrajczykach poprzez Objawienie.

Kontynuujemy nasze studium Zjednoczenia z Chrystusem.

W rzeczywistości kończymy, jeśli Bóg pozwoli, i krótko rozważamy Zjednoczenie z Chrystusem i Teologię Systematyczną. Poświęciliśmy więcej uwagi Zjednoczeniu z Chrystusem i Teologii Biblijnej, śledząc zjednoczenie poprzez historię biblijną. W tych wykładach zrobiliśmy sporo systematyzacji, ponieważ jestem teologiem systematycznym.

Nie mogę się powstrzymać. Ale teraz chcę formalnie przypomnieć nam krótko o niektórych rzeczach, których nauczyliśmy się o kościele, a potem zrobić coś o obrzędach lub sakramentach i trochę o życiu chrześcijańskim — Zjednoczenie z Chrystusem i Teologia systematyczna, kościół.

Ponieważ Paweł jest głównym teologiem zjednoczenia z Chrystusem w Piśmie Świętym, oczekujemy, że powie najwięcej o zjednoczeniu i kościele, i nie zawodzi. Niemniej jednak inni pisarze biblijni mają ważne rzeczy do powiedzenia na ten temat, mianowicie Piotr w swoich dwóch listach i Jan w swojej ewangelii, pierwszym liście i Objawieniu. Przedstawię tylko zarys, ponieważ wiele z tego już omówiliśmy.

Kościół jest żywą świątynią, jak widzieliśmy. Kościół trwa w Ojcu i Synu, jak widzieliśmy w naszym studium Ewangelii Jana. Kościół jest w Chrystusie, jak widzieliśmy u Pawła w wykładzie po wykładzie.

Kościół uczestniczy w historii Jezusa, podobnie. Widzieliśmy to zarówno w tekstach Pawłowych, jak i w naszym podsumowaniu jego idei. Kościół jest ciałem Chrystusa.

Kościół jest oblubienicą Chrystusa, tym samym. Kiedy patrzyliśmy na obrazy Pawła, przepraszam, kościoła, widzieliśmy ciało i oblubienicę Chrystusa jako główne obrazy

Pawła, metafory kościoła. Więc zwracamy się do sakramentów lub obrzędów, obrzędów, ponieważ zostały ustanowione przez Chrystusa.

Apostołowie nie mieli zamiaru chrzcić w Wieczery Pańskiej. To był pomysł Pana Kościoła. W Ewangelii Mateusza 28:19 i 20 wydał On polecenie, aby czynić uczniów ze wszystkich narodów, co oznacza ewangelizację, aby chrzcić ich w potrójne imię i nauczać nawróconych tego, czego Jezus ich nauczył.

A podczas ostatniej wieczerzy, którą Jezus miał ze swoimi uczniami, żydowskiej Paschy pierwszego wieku, ustanowił Wieczere Pańską. Tak więc nazywamy je obrzędami, ponieważ Chrystus je nakazał i dał. Nazywamy je sakramentami, ponieważ są to święte znaki, których Bóg używa, aby dać łaskę swojemu ludowi.

Umieszczę zjednoczenie z Chrystusem w ramach teologii sakramentalnej. W dużej mierze dzięki studiowaniu Pawła, trzymam się teologii sakramentalnej, w której Bóg, a nie tylko istoty ludzkie, działa w życiu swojego ludu. Paralela między słowem a sakramentem bardzo pomaga.

Chrzest i Wieczera Pańska to widoczne słowa, które przedstawiają ewangelię w ceremonii. Jezus chciał, aby jego kościół nigdy nie zapomniał o ewangelii, więc wbudował przesłanie ewangelii w dwie ceremonie, które dał kościołowi, chrzest chrześcijański i Wieczere Pańską. Dowód tego, najbardziej wyraźny dowód, znajduje się w 1 Liście do Koryntian 11:23, gdzie Paweł mówi o wieczerzy, ilekroć jecie ten chleb i pijecie ten kielich, śmierć Pańską głosicie, aż przyjdzie.

Jedzenie i picie w wierze jest proklamacją zadośćuczynienia Chrystusa. Tak więc Wieczera Pańska i chrześcijański chrzest są widocznymi słowami. Są ewangelią ceremonializowaną, aby kościół nigdy nie zapomniał ewangelii.

Jezus łaskawie głosi ewangelię swojemu kościołowi poprzez głoszone słowo i poprzez widoczne słowa chrztu i komunii. Rozumiem paralelę słowa sakrament następująco: Ponieważ są to dwie formy słowa Bożego, Pismo przypisuje skuteczność zarówno słowu pisanemu, 2 Tymoteusza 3:15, słowu Bożemu, które Tymoteusz usłyszał od swojej matki i babci, jest w stanie zbawić, gdy jest zjednoczone wiarą, jak i sakramentom.

Dzieje Apostolskie 2:39 łączą chrzest z przebaczeniem, podobnie jak 22:16 Dziejów Apostolskich. 1 List do Koryntian 10:16 łączy zjednoczenie z Chrystusem z Wieczere Pańską. 1 List Piotra 3:21 wyraźnie mówi, że chrzest cię zbawia.

Ale sakramenty same w sobie nie zbawiają, to znaczy przez samo wykonanie aktu. Osoby ochrzczone nie są automatycznie zbawione. Osoby przyjmujące Wieczere Pańską nie mają automatycznie życia wiecznego.

Sakramenty same w sobie nie zbawiają bardziej niż słowo. Samo słuchanie słowa nie zbawia. Ludzie są zbawiani nie tylko przez słuchanie słowa, ale przez pokładanie wiary w Chrystusie, który przychodzi do nich w słowie, głoszonym lub czytany.

Rzymian 10:17, wiara rodzi się ze słuchania, a słuchanie słowa o Chrystusie. Podobnie, ani chrzest, ani przyjęcie Wieczerzy Pańskiej automatycznie nie zbawia. Ale kiedy ktoś wierzy w ewangelię, czy to przekazywaną przez kazanie, czy przez obrzędy, on lub ona zostaje zbawiony.

Na przykład ludzie uwierzyli w Chrystusa dla zbawienia, gdy celebrowali Wieczerzę słowami ustanowienia. Ponieważ tam śmierć Pana jest ogłaszana. 1 Koryntian 11:26, sądzę, że powiedziałem 23 wcześniej.

Bóg działa zarówno poprzez słowa, jak i obrzędy. Jednak słowo jest konieczne do zbawienia. Dokonuję tutaj ważnego zastrzeżenia.

Słowo jest konieczne do zbawienia, a sakramenty nie są absolutnie konieczne do zbawienia. Słowo jest konieczne do zbawienia, podczas gdy obrzędy nie są. 1 Koryntian 1:14-17, Paweł mówi, Dziękuję Panu, że nie chrzczę żadnego z was.

Czy wyobrażasz sobie Pawła mówiącego: Dziękuję Panu, że nie głoszę ewangelii nikomu z was? To niemożliwe. Był zadowolony, że ich nie ochrzcił, ponieważ już dzielili się na frakcje. I z pewnością, gdyby Paweł dosłownie ochrzcił niektórych ludzi, byłiby w grupie Pawła.

Tak jak nasza odpowiedź na głoszone słowo jest ważna, tak samo ważna jest nasza odpowiedź na ewangelię w obrzędach. Ochrczeni, którzy odchodzą od wiary, nie są zbawieni. Sprowadzają na siebie potępienie.

Osoby, które przyjmują komunię i odrzucają jej przestanie, dochodzą do sądu, co jest dokładnie tym, co Paweł mówi w 1 Koryntian 11:27-32. Wielu z was jest słabych. Niektórzy z was są słabi. Niektórzy z was są chorzy, a niektórzy z was śpią.

To eufemizm śmierci. Bóg sprowadzał sąd doczesny na wierzących w Koryncie, nie sąd wieczny, ponieważ następny werset mówi, i lepiej, żebym to zrozumiał, przeczytał, żeby to naprawić, że kiedy to się dzieje, są oni karceni przez Pana, aby nie zostali potępieni ze światem. Więc te sądy, o których właśnie wspomniałem, dlatego niektórzy z was, wielu z was, 1 Koryntian 11:30, jest słabych i chorych, a niektórzy umarli.

ESV tłumaczy tę postać jako spanie lub zasypianie. Ale gdybyśmy sami siebie osądzali, nie byłibyśmy sądzeni. Ale gdy jesteśmy sądzeni przez Pana, jesteśmy karceni, abyśmy nie zostali potępieni wraz ze światem.

To są sądy doczesne, słabość, choroba i śmierć. Mocne lekarstwo od Pana, ale wciąż ratujące Jego lud, ponieważ jest na nich zły, ponieważ w swoim życiu błędnie przedstawiali przesłanie Wieczery, która, jak widzieliśmy, jest pionowym zjednoczeniem z Chrystusem, uczestnictwem w Jego ciele i krwi poprzez wierzące uczestnictwo w elementach, a następnie poziomym zjednoczeniem ze sobą. Wszyscy jesteśmy jednym ciałem, ponieważ wszyscy uczestniczymy w jednym chlebie, który jest przekazywany zgromadzeniu.

Ale nie byli jednością z innymi wierzącymi. Niektórzy jedli wystawne obiady i pozwalali swoim towarzyszom głodować podczas agape, wspólnego posiłku związanego z Wieczerzą Pańską w Koryncie. Paweł wcale nie jest szczęśliwy, a Bóg sprowadza swoje doczesne sądy na swój lud, aby ich skorygować.

Kto jest głównym pracownikiem w głoszeniu i sprawowaniu obrzędów? Każdy ewangeliczny kaznodzieja potwierdziłby, że jest jedynie rzecznikiem Boga, głównym kaznodzieją, z dużej litery P, działającym przez niego. Drugi List do Koryntian 520, prosimy was w imieniu Boga, Chrystusa, w imieniu Boga, pojednajcie się z Bogiem. Drugi List do Koryntian 520, pozwólcie mi to dobrze zrozumieć, dlatego jesteśmy ambasadorami Chrystusa, Bóg wzywa przez nas, prosimy was w imieniu Chrystusa, pojednajcie się z Bogiem.

To jest Bóg, który wzywa poprzez apostołów. I tak jest w sensie pochodnym z kaznodzieją ewangelii. Kaznodzieja głosi ewangelię, ale Bóg składa swoją ofertę życia wiecznego i przebaczenia poprzez ludzkiego kaznodzieję, który jest jedynie jego rzecznikiem.

Gdyby ktoś w to nie wierzył, przestałby głosić. Bóg jest również głównym szafarzem, z dużej litery, sakramentów. To nie człowiek, który chrzci lub służy Wieczerzy Pańskiej, daje łaskę.

To Bóg działa poprzez widzialne słowo w chrzcie i wieczerzy, aby składać obietnice swojemu ludowi, na które musi on odpowiedzieć. Bóg składa obietnicę w widzialnych słowach Wieczerzy Pańskiej i wypełnia swoją obietnicę, gdy jest ona spełniona wiarą. Samo wykonanie aktu sakramentalnego nie zbawia.

Odrzucam zatem zarówno rzymskokatolickie, jak i luterańskie rozumienie Eucharystii. Skupianie się na chlebie i winie jest błędem. Zamiast tego należy skupić się na Chrystusie, który nas umiłował i oddał za nas samego siebie.

On udziela łaski z nieba przez Ducha Świętego. Duch jest ogniwem, połączeniem między wniebowstąpionym siedzącym Chrystusem a wiernymi uczestnikami. Duch prawdziwie i duchowo, ale nie fizycznie, przekazuje korzyści zadośćuczynienia Chrystusa wierzącym uczestnikom.

Wieczerza jest zatem ustanowionym przez Chrystusa środkiem, za pomocą którego udziela łaski wierzącym uczestnikom. Sinclair Ferguson w swojej bardzo dobrej książce o Duchu Świętym zasługuje na cytaty. Cytat, rola Ducha jest tak istotna w Wieczerzy.

Tylko rozumiejąc jego dzieło możemy uniknąć popadnięcia w błędy, które prześladowały zarówno katolickie, przez duże C, *ex opere operato*, przez samo wykonanie dzieła, łaska jest dana, jak i ewangeliczne upamiętniające rozumienie Wieczerzy. Jest to goły symbol, a żadna łaska nie jest naprawdę przekazywana. Nie przez administrację Kościoła ani tylko przez aktywność naszych wspomnień, ale przez Ducha cieszymy się komunią z Chrystusem ukrzyżowanym, zmartwychwstałym, a teraz wywyższonym.

Chrystus bowiem nie jest zlokalizowany w chlebie i winie, zgodnie z poglądem katolickim, ani nie jest nieobecny w Wieczerzy, jakby naszą najwyższą aktywnością było wspomnianie Go, zgodnie z poglądem memorialistów. Raczej jest poznawany przez żywość przez Ducha. W Wieczerzy jest prawdziwa komunie z Chrystusem.

Podobnie jak w głoszeniu Słowa, jest on obecny nie lokalnie w Biblii ani przez wiarę, ale przez posługę Ducha. Tak samo jest obecny w Wieczerzy, nie w chlebie i winie, ale przez moc Ducha. Ciało i krew Chrystusa nie są zamknięte w elementach, ponieważ jest po prawicy Ojca, Dzieje Apostolskie 3:21. Ale mocą Ducha jesteśmy wprowadzeni w Jego obecność, a On stoi pośród nas.

Twierdząc, że Chrzest i Wieczerza Pańska mają wspólne, najbardziej podstawowe, wszechstronne i głębokie znaczenie, zjednoczenie z Chrystusem. To rodzi problem. Jeśli zarówno Chrzest, jak i Wieczerza oznaczają zjednoczenie z Chrystusem, jaka jest między nimi różnica? Czy komunie jest jedynie powtórzeniem Chrztu? Odpowiedź na te pytania leży w rozróżnieniu początkowego zjednoczenia z Chrystusem, oznaczonego w Chrzcie, od trwającego zjednoczenia z Chrystusem, oznaczonego w komunii.

To nasuwa więcej pytań. Czy nasza początkowa jedność z Chrystusem jest niewystarczająca i wymaga uzupełnienia? Co czyni Wieczerza, czego nie czyni Chrzest? Odpowiedzi leżą tutaj w zrozumieniu, że nasza jedność z Chrystusem raz na zawsze, oznaczona w Chrzcie, jest wzmocniona i ożywiona. Kalwinie, próbowałem sięgnąć po jakieś wykłady temu, ale nie mogłem ich znaleźć.

Nasza jedność z Chrystusem raz na zawsze, wyrażona w Chrzcie, jest wmacniana i ożywiana przez uczestnictwo w Wieczerzy Pańskiej w wierze. Rozumiemy to lepiej, jeśli porównamy to do przebaczenia. Otrzymujemy przebaczenie od Chrystusa raz na zawsze, nawrócenie, ale otrzymujemy od Niego codzienne przebaczenie, gdy wyznajemy nasze grzechy.

Przykład z małżeństwa pomaga. Jesteśmy małżeństwem na stałe. W tej ilustracji nie jest dozwolony rozwód.

Nie bierzemy ponownie ślubu, ponieważ kochaliśmy naszych współmałżonków i mieliśmy z nimi społeczność przez lata. Dzień naszego ślubu nie jest końcem, ale początkiem trwającej całe życie relacji, która rozwija się, gdy komunikujemy się i chodzimy razem. Tak samo jest w naszym życiu duchowym.

Bóg łączy nas ze swoim Synem raz na zawsze, gdy ufamy Chrystusowi, tak jak jest On oferowany w Ewangelii. Ale nasza relacja z Nim wzrasta, gdy Go kochamy, chodzimy z Nim i czynimy Jego wolę. Matheson, podsumowując pogląd Kalwina, jest zwięzły.

Sakrament Chrztu jest związany z początkowym zjednoczeniem wierzącego z Chrystusem. Sakrament Wieczerzy Pańskiej jest związany z trwającym zjednoczeniem wierzącego z Chrystusem. W Wieczerzy Pańskiej wierzący jest karmiony i podtrzymywany, a jego komunie i zjednoczenie z Chrystusem są wzmacniane i zwiększane.

Książka Mathesona o Wieczerzy Pańskiej jest dla ciebie. Nasz ostatni aspekt Chrześcijaństwa, systematycznej teologii, vis-a-vis zjednoczenia z Chrystusem, to życie chrześcijańskie. I tutaj, powiedzieliśmy już wiele po drodze.

Chcę połączyć kilka rzeczy. Zjednoczenie z Chrystusem jest objawione w Piśmie Świętym, a jednak przekracza ludzkie zrozumienie. Jest to ogólne określenie planu zbawienia od wieczności do wieczności, od wyboru do zmartwychwstania.

Jest to również termin specyficzny dla zastosowania zbawienia, ponieważ rzeczywiste zjednoczenie może wystąpić tylko z rzeczywistymi ludźmi. Jest to zarówno parasol nad wszystkimi aspektami zastosowania zbawienia, jak i spoiwo, które je łączy. Zjednoczenie z wpływem Chrystusa na życie chrześcijańskie jest ogromne.

Stanowi tożsamość chrześcijańską. Wierzący są w Chrystusie, ściśle z nim związani w zbawieniu. Związek między Chrystusem a chrześcijanami jest dokonywany przez Ducha Świętego i jest wszechstronny, żywotny i trwały.

Wierzący są korporacyjnie i indywidualnie zjednoczeni z Chrystusem. Zaskakująco, oni i Ojciec, Syn i Duch Święty wzajemnie zamieszkują w sobie. Z łaski przez wiarę uczestniczą w historii Jezusa od ukrzyżowania do drugiego przyjścia.

Dopiero wtedy ich tożsamość zostanie w pełni ujawniona. Zjednoczenie z Chrystusem oznacza przynależność do Chrystusa. Najważniejszym dziełem Ducha Świętego w zbawieniu, jak powiedzieliśmy na początku tych wykładów, jest zjednoczenie nas z Jezusem Chrystusem, pośrednikiem nowego przymierza.

W rezultacie należy do nas, a my do niego na zawsze. Ponieważ należymy do Chrystusa, mamy z nim społeczność podobną do intymnej społeczności żony i męża. Jesteśmy oblubienicą Chrystusa, a on nas bardzo kocha.

W konsekwencji zamieszkuje w nas Święta Trójca, szczególnie Duch Święty. Zjednoczenie z Chrystusem oznacza obecne cierpienie i przyszłą chwałę. Ponieważ jesteśmy z Nim utożsamieni w Jego śmierci, dzielimy Jego cierpienia.

Jesteśmy zbawieni łaską przez wiarę i wytrwamy w ten sam sposób, łaską przez wiarę. Bóg wzmacnia swój lud, gdy cierpi, a oni wytrwają do końca. W tajemniczy sposób jego łaska umożliwia ich wytrwałość, a oni sami aktywnie wytrwają.

W rezultacie autentyczni wierzący nie odwracają się od Chrystusa całkowicie i ostatecznie. Zamiast tego trwają w wierze i ostatecznie będą dzielić chwałę zmartwychwstania Chrystusa. Tak samo jak cierpieli z Nim, tak samo będą z Nim królować na nowej ziemi na wieki.

Bogu niech będzie chwała. Mam więcej materiału biblijnego, który ma związek ze zjednoczeniem z Chrystusem w pozostałej części Nowego Testamentu po Pawle. Zjednoczenie z Chrystusem w Hebrajczykach, w 1. i 2. Piotrze, w 1. Jana, a następnie krótko w Księdze Objawienia.

Zjednoczenie z Chrystusem w Liście do Hebrajczyków. Choć kwestia ta jest przedmiotem debaty, uważam, że List do Hebrajczyków 3:14 dotyczy zjednoczenia z Chrystusem. Kiedy autor pisze, przyszliśmy, aby dzielić się Chrystusem.

Jeśli rzeczywiście trzymamy się naszej pierwotnej ufności do końca, mówi on raczej, że jesteśmy towarzyszami lub partnerami Chrystusa. Mówi, że dzielimy się Chrystusem. Bierzymy w nim udział.

Inne przykłady słowa użytego przez autora w Liście do Hebrajczyków 3:14, współuczestnicy lub uczestnicy, metakoi, potwierdzają to. Wy, którzy macie udział w powołaniu niebieskim, 3:1. Ci, którzy macie udział w Duchu Świętym, 6:4. Dyscyplina, w której wszyscy uczestniczyli, 12:8. Autor naucza zatem, że mamy udział w tym, kim jest Chrystus i co dla nas uczynił. Oznacza to, że mamy udział w synu Bożym i jego zbawczych korzyściach.

Dzięki łasce Bożej przez wiarę uczestniczymy w Jego osobie i dziele. Ta prawda odgrywa ważną rolę w Liście do Hebrajczyków i może zrobić to samo w naszym dzisiejszym życiu. Pierwotny czytelnik Listu do Hebrajczyków, pierwotni czytelnicy Listu do Hebrajczyków, których autor wielokrotnie napomina, aby wytrwali w trudnych okolicznościach, potrzebują zachęty, aby to zrobić.

Autor udziela tej zachęty w kluczowych miejscach, nawet pośród ostrzeżeń, patrz 6:9 i 10:39. A 3:14 dostarcza wielkiej zachęty. Tym, którzy są kuszeni, by zrezygnować z chrześcijańskiego maratonu z powodu strasznych pokus i zatwardziałych skutków grzechu, autor ogłasza, cytując, przyszliśmy, by dzielić się Chrystusem. Jeśli rzeczywiście trzymamy się naszej pierwotnej ufności do końca, do zamknięcia, cytując, kościół Chrystusa na całym świecie musi usłyszeć te same słowa dzisiaj.

Zjednoczenie z Chrystusem w 1 i 2 Liście Piotra. Piotr przedstawia wierzących w Chrystusa, żywy kamień, jako żywe kamienie, gdy przychodzą do Niego w służbie. 1 Piotra 2 :4. Żyją, ponieważ weszli w kontakt z żywym kamieniem i otrzymali życie wieczne od Tego, który umarł za nich i zmartwychwstał dzięki zjednoczeniu z Chrystusem.

Otrzymują życie zmartwychwstania i rodzą się na nowo. 1:2. 1:23. Bóg używa tych żywych kamieni do budowy duchowego domu, w którym wierzący kapłani czczą Boga przez Chrystusa. 1 Piotra 2:5. Obraz kościoła jako duchowej świątyni przedstawiony przez Piotra przekazuje idee zarówno indywidualnej, jak i wspólnotowej jedności z Chrystusem.

Opowiadając wcześniej o cierpieniu i chwale Chrystusa w 1:11, 4:13 i 5:1, Piotr odnosi teraz cierpienie i chwałę Chrystusa do chrześcijan. Już, cytuję, już cierpiełicie. Bóg, który powołał was do swojej wiecznej chwały w Chrystusie, sam was przywróci, potwierdzi, wzmocni i ustanowi.

5:10. Nawet gdy Chrystus cierpiał i wszedł do swojej chwały, chrześcijanie idą za Nim. Bóg wszelkiej łaski umożliwi cierpiącym wierzącym, do których zwraca się Piotr, wytrwanie do końca, gdzie otrzymają wieczną chwałę w zmartwychwstaniu. Bóg wezwał swój lud do swojej wiecznej chwały w Chrystusie.

Wiersz 10. Przyjmując Chrystusa, aby iść z chwałą, rozumiem, że Piotr miał na myśli, że Bóg doprowadzi nas do swojej wiecznej chwały przez Chrystusa, pośrednika. Best, Ernest Best podsumowuje przesłanie Piotra.

Wierzący są członkami kościoła Chrystusa i mają zapewniony ostateczny udział w Jego chwale, cytuję, tylko dzięki działaniu Boga w Chrystusie i przez Chrystusa. Piotr, współstarszy i świadek cierpień Chrystusa, a także uczestnik chwały, która ma zostać objawiona z 5:1, te słowa przychodzą. Piotr modli się, aby Bóg udzielił swoim czytelnikom pokoju pośród ich ognistej próby.

4:12. Kończy swój list tymi słowami, cytuję, pokój wam wszystkim, którzy jesteście w Chrystusie. 5:14. Podobnie jak Paweł, Piotr zawiera odniesienie do Chrystusa w swoim ostatnim pozdrowieniu. Udziela pokoju wszystkim swoim czytelnikom, którzy są w Chrystusie.

W Chrystusie tutaj nie tylko oznacza Chreścianin, ale także mówi o nowej relacji czytelników Piotra z Chrystusem, ich duchowej więzi z Nim. Peter Davids łączy trzy zastosowania języka in Christ przez Piotra, gdy mówi o słuchaczach Piotra, cytacie, ich dobrym stylu życia, 3:16, ich przyszłej nadziei, 5:10 i ich obecnym pokoju, wszystko to jest wynikiem ich relacji z Chrystusem, ich tożsamości z Nim. Listy Dawida 2 Piotra i Judy.

Piotr słynnie powiedział, że dzięki drogocennym i bardzo wielkim obietnicom Boga, możecie stać się uczestnikami boskiej natury, 2 Piotra 1:4. Te słowa nie zacierają rozróżnienia między Bogiem a jego stworzeniami. Apostoł nie ma na myśli, że stajemy się Bogiem lub częścią Boga. Zamiast tego, gdy pisze o stawaniu się uczestnikami boskiej natury, mówi o chrześcijanach dzielących część moralnej doskonałości Boga.

Wiersz trzeci. Już następne słowa potwierdzają jego interpretację, gdyż Piotr dodaje, że uciekł od zepsucia, które jest na świecie z powodu grzesznego pożądania. Zamknij cytat, werset czwarty.

Udział w naturze Boga oznacza ucieczkę od zepsucia świata. Bóg chce, aby wierzący dzielili moralne cechy Chrystusa. Chociaż te moralne cechy zostaną w nas udoskonalone dopiero przy drugim przyjściu, nawet teraz, dzięki zamieszkującemu w nas duchowi, jesteśmy w stanie być do pewnego stopnia podobni do Boga.

Zjednoczenie z Chrystusem w 1 Jana. 1 Jana ma wiele do zrobienia, wiele do nauczenia nas na temat zjednoczenia z Chrystusem. Wracając do wyrażen zjednoczenia ze swojej ewangelii, Jan używa dwóch metafor zjednoczenia w swoim pierwszym liście.

Po pierwsze, mówi o Bogu lub Chrystusie będącym w nas i o naszym byciu w Chrystusie. Po drugie, mówi, że trwamy w Chrystusie lub Bogu i że Chrystus lub Bóg trwa w nas. Bóg lub Chrystus jest w nas, a my jesteśmy w Chrystusie.

Raz, 1 Jana mówi, że Bóg lub Chrystus jest w tobie. Cztery, cztery. Kontekst ostrzega przed duchową wojną.

Opowiada o duchu Antychrysta, który pobudza fałszywych proroków, którzy zaprzeczają wcieleniu syna. Wersety od pierwszego do trzeciego z 1 Jana 4. Czytelnicy Jana nie powinni się lękać, ponieważ ich potężny zwycięzca pokonał wroga za nich.

W rezultacie „wy ich zwyciężyliście, bo Ten, który jest w was, większy jest od tego, który jest na świecie — werset czwarty. Ani Jan, ani jego czytelnicy nie powinni pokładać ufności w sobie. Przeciwnie, ich zwycięstwo jest zapewnione dzięki dokonaniu Chrystusa w Jego śmierci i zmartwychwstaniu oraz dzięki Jego obecności

w ich życiu. To właśnie ta potężna zwycięska obecność, na którą wskazuje Jan, gdy mówi, że Ten, który jest w was, większy jest od tego, który jest na świecie”.

Chrystus jest silniejszy od Szatana i Antychrysta i pokonał ich. Co więcej, ten zwycięski Chrystus mieszka w swoim ludzie, zapewniając ich o ostatecznym zwycięstwie poprzez swoją wszechmocną obecność. Dwukrotnie, odnosząc się do Jezusa, 1 Jana mówi, że jesteśmy w nim.

1 Jana 2:4-6. 1 Jana 5:20. Wyrażenie jesteśmy w Nim, Jezusie, jest równoważne wyrażeniom mamy życie wieczne lub znamy syna.

Istnieją trzy sposoby mówienia w 1 Liście Jana o posiadaniu zbawienia. Być w, być autentycznym wierzącym oznacza być w synu. Istnieć w jedności z nim.

W pierwszym fragmencie bycie w Nim jest nierozdzielnie związane z posłuszeństwem Bogu. W drugim fragmencie bycie w Nim jest powiązane z poznaniem Chrystusa poznawczo i osobiście. Słowa Yarbrougha warto powtórzyć, cytuję, być w Chrystusie lub Bogu, jak przedstawia to 1 Jana, stanem jest pełne poznanie Boga Ojca poprzez relację z Nim za pośrednictwem syna.

To mieć ojca żyjącego w sobie, wykonującego swoją pracę. Bycie w synu Bożym jest warunkiem sine qua non zbawienia, według 1 Jana.

Już skończyłem cytaty dla Yarbrough. Zakłada on, że syn w nim mieszka, co oznacza mieszkanie w nim lub bycie w nim. To prowadzi nas z powrotem do wzniosłej nauki czwartej ewangelii o wzajemnym zamieszkiwaniu, co jest aspektem drugiej metafory zjednoczenia w Ewangelii Jana.

Komentarz Yarbrougha do listów Jana był tym, do czego się odnosiłem, Robert Yarbrough — trwanie w Chrystusie lub Bogu i Chrystus lub Bóg trwający w nas. Po pierwsze, Jan mówi również o unii w kategoriach trwania.

Często Jan mówi o wierzących trwających w Chrystusie, co ma moralne konsekwencje. Ten, kto twierdzi, że trwa w Chrystusie, powinien naśladować przykład Jezusa, 2:6. Podobnie Jan wyjaśnia, cytuję, nikt, kto trwa w Nim, nie grzeszy, 3:6. Dwukrotnie w skrócie Jan nakazuje chrześcijanom trwać w Chrystusie. Za pierwszym razem to polecenie jest dołączone do nauczania wierzących przez Ducha Świętego, Jego namaszczenie, 2:27. Za drugim razem, przestrzeganie tego polecenia przygotowuje wierzących na powrót Chrystusa, 2:28. Gdy Jan ogłasza, że jeśli wytrwają w prawdzie, której zostali nauczeni, gdy po raz pierwszy uwierzyli w ewangelię, będą trwać, cytuję, w synu i w ojcu, 1 Jana 2:24. Jest to jedyny raz, kiedy powiedziano, że chrześcijanie trwają w więcej niż jednej boskiej osobie.

Wszystko to należy postrzegać jako rozszerzenie i zastosowanie nauki Jana o trwaniu w ewangelii Jana. Yarbrough podsumowuje trafnie. Trwanie „stało się niemal wszechobecnym skrótem w 1 Jana dla nawykowego osobistego przywiązania wierzących do Chrystusa. Na przykład 2:6 i 28. Albo dla obecności w wierzących zbawczej prawdy Boga. Na przykład 2:24, 2:27, 3:9”.

Yarbrough, 1 do 3 John to tytuł jego komentarza. Z tą głęboką osobistą relacją z Bogiem w Chrystusie wiążą się zobowiązania etyczne, które zauważyliśmy powyżej. John nie popiera łatwej wiary .

Wręcz przeciwnie, 1 List Jana jest etycznie rygorystyczny. Jan podnosi osobistą relację wierzących z Bogiem w Chrystusie i odpowiadającą jej odpowiedzialność etyczną na wyższy poziom, nauczając, że trwanie jest wzajemne między Bogiem a Jego ludem. Dwukrotnie 1 List Jana mówi, że Bóg trwa w nas, 3:24, 4:12. Cztery razy mówi o trwaniu z Bogiem jako o wzajemności.

Kto przestrzega Jego przykazań, trwa w Bogu, a Bóg trwa w nim, 1 Jana 3:24 . Po tym poznajemy, że trwamy w Nim, a On w nas, ponieważ udzielił nam ze swego Ducha, 4:13. Kto wyznaje, że Jezus jest Chrystusem, jest Synem Bożym, trwa w Nim, a on w Bogu. Powtórzę to jeszcze raz. Kto wyznaje, że Jezus jest Synem Bożym, Bóg trwa w nim, a on w Bogu, 4:15. Bóg jest miłością, a kto trwa w miłości, trwa w Bogu, a Bóg trwa w nim, 4:16. Te cztery odniesienia do trwania z Bogiem jako wzajemnego to 3:24, 4:13, 4:15, 4:16. 1 Jana 3:24 odgrywa ważną rolę, ponieważ tutaj po raz pierwszy spotykamy się z wzajemnym trwaniem Boga i chrześcijan.

Nie tylko cieszymy się tak osobistą i intymną relacją z Chrystusem, ale On również ma taką relację z nami. To jest niesamowita prawda wierzących dzielących się w pewnym sensie łaską przez wiarę w boską perichoresis lub wzajemne zamieszkiwanie, które znaleźliśmy w Ewangelii Jana. I oczywiście taki przywilej niesie ze sobą konotacje etyczne.

John łączy wzajemnie trwający język z moralnym zobowiązaniem. Wzajemne trwanie jest prawdziwe w przypadku tych, których charakteryzuje posłuszeństwo wobec przykazań Boga, 1 Jana 3:24. Wyznanie, że Jezus jest synem Boga, 4:15 i trwanie w miłości, 3:14. Dla dobra studiów oddzielamy mówienie o Bogu lub Chrystusie będącym w nas i o naszym byciu w Chrystusie od studiowania Jana, od Jana mówiącego, że trwamy w Chrystusie lub Bogu i że Chrystus lub Bóg trwa w nas. Ale teraz nadszedł czas, aby przyznać, że te dwa są zasadniczo synonimami, jak wskazuje Raymond Brown, cytując, wyrażenia być w i trwać w są prawie zamienne.

Warto poruszyć jeszcze jeden temat, rolę Ducha Świętego w trwaniu wierzących. Jan mówi o tym dwukrotnie, 3:24 oraz 4:12 i 13. Chociaż Jan nie przypisuje Duchowi Świętemu tak dużej roli, jaką odgrywa w myśli Pawła, odgrywa on jednak mniejszą rolę w 1 Liście Jana.

W dwóch powyższych tekstach posługa Ducha polega na uświadamianiu chrześcijanom ich trwania w Chrystusie. Yarbrough pomocnie podkreśla tę prawdę i cytuję: John i jego czytelnicy wiedzą lub rozpoznają swoje trwanie w Bogu i Jego trwanie w nich dzięki Duchowi, którego Bóg im dał, patrz 2:18 do 3:8. Jest to podobne do stwierdzenia, które Jan już złożył w 3:24. Duch jest ogniwem, a nawet czynnikiem, który pozwala wierzącym zobaczyć tę wzajemność taką, jaka jest, znakiem obecności samego Boga wśród nich, zapewniając ich o prawdziwości otrzymanego przesłania i znaczeniu etyki, którą są powołani przyjąć, Yarbrough, 1 do 3 Jana — na koniec kilka słów o zjednoczeniu z Chrystusem w Księdze Objawienia.

Po mocnych słowach o piekle i wezwaniu wierzących do wytrwania w 14:9 do 12, Jan przekazuje słowa pocieszenia. Objawienie 14, niektóre z najmocniejszych słów w Piśmie Świętym dotyczących wiecznej kary znajdują się tutaj w Objawieniu 14:9 do 12, trzeci anioł przynosi wiadomość od Boga.

Jeśli ktoś odda pokłon zwierzęciu i jego wizerunkowi i przyjmie znamię na swoje czoło lub na swoją rękę, ten również będzie pił wino gniewu Bożego, wylane w pełnej mocy do kielicha jego oczu, i będzie katowany ogniem i siarką przed świętymi aniołami i przed barankiem. A dym ich męki wznosił się na wieki wieków i nie mają odpoczynku we dnie i w nocy, czciciele zwierzęcia i jego wizerunku, i ktokolwiek przyjmuje znamię lub jego imię. Po tych mocnych słowach Jan wygłasza słowa pocieszenia.

Pomiędzy tym mówi jeszcze jedną rzecz. Oto wezwanie do wytrwałości świętych, tych, którzy przestrzegają przykazań Boga i swojej wiary w Jezusa. I oto nadchodzą słowa pocieszenia.

I usłyszałem głos z nieba mówiący, napisz to, błogosławieni umarli, którzy odtąd umierają w Panu. Błogosławieni prawdziwie, mówi duch, błogosławieni prawdziwie, mówi duch, aby odpoczęli od swoich trudów, bo ich uczynki idą za nimi. Jan przeciwstawia błogosławiony odpoczynek wierzących od ich trudów, werset 13, niekończącemu się brakowi odpoczynku dla zagubionych osób.

Na pierwszy rzut oka słowa Jana są zagadkowe. Błogosławieni umarli, werset 13. Ale kiedy zastanowimy się nad całym zdaniem, nasze zdziwienie przeradza się w radość.

Błogosławieni umarli, którzy odtąd umierają w Panu. Kontekst po prostu zestawia ze sobą dwa królestwa, niebo i piekło, a dokładniej piekło i niebo, i ich mieszkańców. W świetle cierpień piekła i radości nieba, Jan używa *in the Lord* w sposób przypominający język Pawła *in Christ*.

Beasley Murray trafia w sedno. Cytat: śmierć straciła swój strach dla zmarłych, którzy umierają w Panu, ponieważ są zjednoczeni z Nim, który przez swoją śmierć i

zmartwychwstanie pokonał śmierć dla nich. Objawienie 14, 13 nie wyróżnia specjalnej grupy wierzących, ale opisuje ich wszystkich.

Ten tekst jest często cytowany na pogrzebach wierzących, ponieważ w cytacie tym, którzy spotykają śmierć w stanie duchowej jedności z Chrystusem Jezusem, mówi się, że błogosławionymi są ci, którzy spotykają śmierć w stanie duchowej jedności z Chrystusem Jezusem, jak wyjaśnia Robert Mounce w swoim komentarzu do Księgi Objawienia. Być może wypada zakończyć te wykłady słowem dziękczynienia. Łaskawy Ojcie, Synu i Duchu Święty, dziękujemy Ci za wielkie zbawienie, które w rzeczywistości jest większe, niż możemy pojąć.

Dziękujemy Ci, drogi Ojcie, za to, że zjednoczyłeś nas z Twoim Synem . Dziękujemy Ci, Duchu Święty, za to, że wykonujesz tę pracę w nas, i dziękujemy Ci, że uznaje nas za swój lud, faktycznie stosując łaskę do nas teraz i na zawsze. Radujemy się z naszego zjednoczenia z Chrystusem.

Modlimy się o łaskę, by być wdzięcznym, świętym i kochającym życiem. I oddajemy Ci chwałę przez Jezusa Chrystusa, naszego Pana, w mocy Ducha Świętego. Amen.

To jest dr Robert Peterson w jego nauczaniu o Duchu Świętym i zjednoczeniu z Chrystusem. To jest sesja 20, Zjednoczenie z Chrystusem i Teologia systematyczna, Kościół, Sakramenty, Życie chrześcijańskie, a następnie Zjednoczenie z Chrystusem w Hebrajczykach poprzez Objawienie.